

31987L0540

L 322/20

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

12.11.1987

DYREKTYWA RADY

z dnia 9 listopada 1987

w sprawie dostępu do zawodu przewoźnika towarów drogą wodną w transporcie krajowym i międzynarodowym i wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji dla tego zawodu

(87/540/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 75,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

organizacja rynku transportowego jest jednym z koniecznych warunków wstępnych dla wprowadzenia wspólnej polityki transportowej, którą określa Traktat;

możliwe jest podjęcie środków w celu koordynacji warunków dostępu do zawodu przewoźnika, aby wspierać osiągnięcie swobody świadczenia usług i efektywne wykonywanie prawa przedsiębiorczości;

należy zapewnić wprowadzenie wspólnych zasad, którym podlega dostęp do zawodu przewoźnika towarów drogą wodną w transporcie krajowym i międzynarodowym, w celu poprawy poziomu kwalifikacji przewoźników; poprawa ta może pomóc we wzmacnianiu rynku, eliminując przerost strukturalny i poprawiając jakość świadczonych usług, w interesie użytkowników, przewoźników i gospodarki jako całości;

zadowalające wyniki otrzymuje się poprzez wprowadzenie dyrektywy Rady 74/561/EWG z dnia 12 listopada 1974 r. w sprawie

dopuszczenia do zawodu przewoźnika drogowego towarów w dziedzinie transportu krajowego i międzynarodowego ⁽⁴⁾ i dyrektywy Rady 77/796/EWG z dnia 12 grudnia 1977 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji przewoźników drogowego transportu towarów oraz przewoźników drogowego transportu osób, włączając w to środki mające na celu efektywne wsparcie takich przewoźników w korzystaniu przez nich z prawa swobody przedsiębiorczości ⁽⁵⁾;

zasady, którym podlega dostęp do zawodu przewoźnika towarów drogą wodną, powinny obejmować przynajmniej kwalifikacje zawodowe przewoźnika; Państwa Członkowskie mogą również utrzymać lub określić zasady, którym podlega ocena nieposzlakowanej opinii i zdolność finansowa przewoźnika;

nie jest jednak konieczne uwzględnienie we wspólnych zasadach określonych w niniejszej dyrektywie działalności transportowej o mniejszym znaczeniu gospodarczym, a transport na własny rachunek jest z samej definicji wyłączony z tych zasad; wydaje się również, że należy wyłączyć z zakresu niniejszej dyrektywy przewoźników działających wyłącznie na drogach wodnych żeglugi śródlądowej w ramach swojego terytorium, niepołączonych z siecią dróg wodnych innego Państwa Członkowskiego;

należy wzajemnie uznawać dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji do działalności objętej niniejszą dyrektywą w celu promocji efektywnego wykonania prawa przedsiębiorczości;

⁽¹⁾ Dz.U. C 351 z 24.12.1983, str. 5.

⁽²⁾ Dz.U. C 172 z 2.7.1984, str. 8.

⁽³⁾ Dz.U. C 248 z 17.9.1984, str. 40.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 308 z 19.11.1974, str. 18.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 334 z 24.12.1977, str. 37.

świadczenie kwalifikacji zawodowych wydane zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, dotyczącej dostępu do zawodu przewoźnika, musi być uznane za wystarczający dowód przez przyjmujące Państwo Członkowskie;

Państwa Członkowskie, które narzucają swoim własnym obywatelom wymagania dotyczące nieposzlakowanej opinii i zdolności finansowej, muszą uznać przedstawienie odpowiednich dokumentów wydanych przez właściwe władze w państwie pochodzenia przewoźnika lub we wcześniejszej siedzibie za wystarczający dowód w stosunku do obywateli innych Państw Członkowskich;

niniejszą dyrektywę należy również stosować do osób zatrudnionych objętych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników we Wspólnocie⁽¹⁾, jeżeli Państwa Członkowskie uzależniają dostęp do zawodu objętego niniejszą dyrektywą lub jego wykonywanie przez te osoby od posiadania wiedzy i umiejętności zawodowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Definicje i zakres

Artykuł 1

1. Dostęp do zawodu przewoźnika towarów drogą wodną w transporcie krajowym i międzynarodowym podlega przepisom przyjętym przez Państwa Członkowskie zgodnie ze wspólnymi zasadami, które określa niniejsza dyrektywa.

2. W niniejszej dyrektywie:

- „zawód przewoźnika towarów statkiem żeglugi wodnej” oznacza działalność prowadzoną przez każdą osobę fizyczną lub każde przedsiębiorstwo przewożące towary śródlądowymi statkami żeglugi wodnej na rzecz osób trzecich, nawet jeżeli zawód ten nie jest wykonywany w sposób regularny,
- „przedsiębiorstwo” oznacza spółki w znaczeniu art. 58 Traktatu i grupy lub spółdzielnie operatorów, których celem jest otrzymywanie zamówień od agentów morskich w celu dystrybucji pomiędzy ich członkami, niezależnie od posiadania przez te grupy lub spółdzielnie osobowości prawnej.

Artykuł 2

Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do osób fizycznych lub przedsiębiorstw wykonujących zawód przewoźnika towarów

drogą wodną korzystających ze statków o nośności przy maksymalnym zanurzeniu nieprzekraczającej 200 ton.

Państwa Członkowskie mogą obniżyć tę granicę dla wszystkich lub niektórych operacji transportowych lub pewnych kategorii transportowych.

W taki sam sposób niniejsza dyrektywa nie stosuje się do osób fizycznych lub przedsiębiorstw obsługujących promy.

ROZDZIAŁ II

Dostęp do zawodu

Artykuł 3

1. Osoby fizyczne lub przedsiębiorstwa mające zamiar wykonywać zawód przewoźnika towarów drogą wodną muszą spełnić warunek posiadania kwalifikacji zawodowych, nawet jeżeli są członkami grupy lub spółdzielni operatorów w znaczeniu art. 1 ust. 2 lub wykonują swój zawód wyłącznie w określonym okresie jako podwykonawcy innego przedsiębiorstwa transportu drogą wodną.

Jeżeli wnioskodawca jest osobą fizyczną, która nie spełnia tego warunku, właściwe władze mogą jednak upoważnić go do wykonywania zawodu przewoźnika towarów drogą wodną, jeżeli wskaże on inną osobę spełniającą ten warunek, rzeczywiście kierującą na stałe operacjami transportowymi.

Jeżeli wnioskodawca jest przedsiębiorstwem w znaczeniu art. 1 ust. 2, jedna z osób fizycznych, która rzeczywiście kieruje na stałe operacjami transportowymi przedsiębiorstwa, musi spełnić warunek posiadania kwalifikacji zawodowych.

2. Warunek posiadania kwalifikacji zawodowych oznacza posiadanie kwalifikacji zaakceptowanych przez władzę lub organ wyznaczony w tym celu przez każde Państwo Członkowskie, w ramach dziedzin wymienionych w załączniku. Odpowiednia wiedza zostanie nabyta dzięki uczestnictwu w kursach lub poprzez doświadczenie praktyczne, uzyskane w przedsiębiorstwie transportu drogą wodną, lub poprzez łączenie wiedzy z praktyką. Państwa Członkowskie mogą zwolnić posiadaczy dyplomów od przedstawienia dowodów ich znajomości zagadnień wymienionych w załączniku, które obejmują te dyplomy.

Po sprawdzeniu posiadanej wiedzy władza lub organ, o którym mowa w pierwszym akapicie, wyda zaświadczenie.

3. Państwo Członkowskie może zwolnić, po zasięgnięciu opinii Komisji, ze stosowania niniejszej dyrektywy przewoźników działających wyłącznie na drogach wodnych żeglugi śródlądowej w ramach jego terytorium, niepołączonych z siecią dróg wodnych innego Państwa Członkowskiego. Doświadczenie praktyczne zdobyte w przedsiębiorstwie transportowym zwolnionym ze stosowania tych warunków nie upoważnia do uzyskania zaświadczenia, o którym mowa w ustępie 2.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257 z 19.10.1968, str. 2.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie określają warunki, zgodnie z którymi przedsiębiorstwo może na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 1 działać na zasadach tymczasowych przez okres maksymalnie jednego roku, który może być przedłużony o okres nie więcej niż sześć miesięcy w specjalnych, odpowiednio uzasadnionych przypadkach, jak w przypadku śmierci, fizycznej lub prawnej niezdolności osoby fizycznej wykonującej zawód przewoźnika lub osoby fizycznej spełniającej przepisy art. 3.

2. Jednakże wyjątkowo, w pewnych szczególnych przypadkach, właściwe władze Państw Członkowskich mogą upoważnić na stałe do prowadzenia działalności przedsiębiorstwa osobę, która nie spełnia warunku posiadania kwalifikacji zawodowych, o których mowa w artykule 3, ale która posiada przynajmniej 3 lata praktycznego doświadczenia w codziennym zarządzaniu danym przedsiębiorstwem.

Artykuł 5

Osoby fizyczne, które przedstawią dowód, że przed dniem 1 lipca 1990 r. legalnie wykonywały zawód przewoźnika towarów drogą wodną w transporcie krajowym lub międzynarodowym w Państwie Członkowskim, będą zwolnione z obowiązku udowodnienia, że spełniają warunki, które określa się poniżej w celu wydania zaświadczenia, o którym mowa art. 3 ust. 2.

Artykuł 6

1. Zgodnie ze środkami przyjętymi na podstawie niniejszej dyrektywy, należy uzasadnić każdą decyzję odrzucającą wniosek o przyznanie dostępu do zawodu przewoźnika towarów drogą wodną, podjętą przez właściwe władze Państw Członkowskich.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, aby właściwe władze cofnęły upoważnienie do wykonywania zawodu przewoźnika towarów drogą wodną, jeżeli uznają, że warunki, które określa art. 3, nie są już spełniane, w miarę potrzeby pozostawiając odpowiedni okres czasu na zatrudnienie zastępcy.

3. Państwa Członkowskie zapewniają, aby osoby fizyczne i przedsiębiorstwa, o których mowa w niniejszej dyrektywie, miały możliwość obrony swoich interesów za pomocą odpowiednich środków odnośnie do decyzji, o których mowa w ustępach 1 i 2.

ROZDZIAŁ III

Wzajemne uznawanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji

Artykuł 7

Państwa Członkowskie uznają zaświadczenia, o których mowa w art. 3 ust. 2 akapicie drugim, wydane przez inne Państwo Członkowskie za wystarczający dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji.

Artykuł 8

1. Jeżeli Państwo Członkowskie narzuca swoim obywatelom pewne wymagania dotyczące nieposzlakowanej opinii lub ochrony przed bankructwem, państwo to zaakceptuje jako wystarczający dowód w odniesieniu do obywateli innych Państw Członkowskich, bez wpływu na zastosowanie ustępów 2 i 3, wypisy z rejestrów sądowych lub w przypadku ich braku, równoważny dokument wydany przez właściwą władzę sądową lub administracyjną w kraju pochodzenia przewoźnika lub we wcześniejszej siedzibie, zaświadczejący, że te warunki są spełnione.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie narzuca swoim obywatelom pewne wymagania dotyczące nieposzlakowanej opinii, a dowód, że te wymagania są spełnione, nie może być przedstawiony w formie dokumentu, o którym mowa w ust. 1, państwo to zaakceptuje jako wystarczający dowód w odniesieniu do obywateli innych Państw Członkowskich zaświadczenie wydane przez kompetentną władzę sądową lub administracyjną w państwie pochodzenia lub we wcześniejszej siedzibie zaświadczejące, że wymagania, o których mowa, są spełnione. Takie zaświadczenia odnoszą się do szczególnych okoliczności uważanych za istotne przez przyjmujące państwo.

3. Jeżeli dokument wymagany zgodnie z ust. 1 i 2 nie jest wydany przez państwo pochodzenia ani we wcześniejszej siedzibie, dokument ten może być zastąpiony poprzez oświadczenie pod przysięgą albo poprzez uroczystą deklarację złożoną przez daną osobę przed właściwą władzą sądową lub administracyjną lub w miarę potrzeby przed notariuszem w państwie pochodzenia tej osoby lub we wcześniejszej siedzibie; władza ta lub notariusz wydadzą certyfikat zaświadczejący autentyczność oświadczenia pod przysięgą lub uroczystej deklaracji. W podobny sposób może zostać złożona deklaracja odnośnie do bankructwa przed właściwym organem zawodowym w tym samym państwie.

4. Dokumenty wydane zgodnie z ust. 1 i 2 nie mogą być przedstawione później niż po upływie trzech miesięcy od ich wydania. Niniejszy warunek stosuje się do deklaracji złożonych zgodnie z ust. 3.

Artykuł 9

1. Jeżeli Państwo Członkowskie narzuca pewne wymagania dotyczące zdolności finansowej swoim własnym obywatelom i jeżeli zaświadczenie jest wymagane jako dowód, państwo uzna odpowiednie zaświadczenia wydane przez banki w państwie pochodzenia lub we wcześniejszej siedzibie lub przez organy wyznaczone przez to państwo za ekwiwalenty zaświadczeń wydanych na jego terytorium.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie narzuca pewne wymagania odnośnie do zdolności finansowej swoim obywatelom i jeżeli dowody, że te wymagania są spełnione, nie mogą zostać przedstawione za pomocą dokumentu, o którym mowa w ust. 1, państwo to zaakceptuje jako wystarczający dowód w stosunku do obywateli innych Państw Członkowskich zaświadczenie wydane przez odpowiednią władzę administracyjną w państwie pochodzenia lub we wcześniejszej siedzibie zaświadczejące, że dane wymagania są spełnione. Zaświadczenia będą dotyczyły poszczególnych okoliczności uznanych za istotne przez przyjmujące państwo.

Artykuł 10

Artykuły 7, 8 i 9 stosuje się do obywateli Państw Członkowskich, od których wymaga się, zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1612/68, prowadzenia jednej z działalności, o których mowa w art. 1 niniejszej dyrektywy, w charakterze pracowników najemnych.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe*Artykuł 11*

1. Państwa Członkowskie przyjmują środki konieczne do realizacji niniejszej dyrektywy do 30 czerwca 1988 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Zapewniają one, aby wstępna kontrola standardów kwalifikacji, o których mowa w art. 3, miała miejsce przed dniem 1 lipca 1990 r.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w zakresie objętym niniejszą dyrektywą.

Artykuł 12

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 9 listopada 1987 r.

W imieniu Rady

B. HAAKONSEN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Lista dziedzin, o których mowa w art. 3 ust. 2, które obejmuje dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji

Wiedza, którą należy uwzględnić przy uznawaniu kwalifikacji, musi obejmować przynajmniej zagadnienia wymienione poniżej, opisane szczegółowo, określone lub zaakceptowane przez właściwe władze krajowe. Zagadnienia te powinny być przedstawione w sposób pozwalający na ich opanowanie przez osoby, które posiadają obowiązkowy poziom wykształcenia.

A. Tematy, których zadowalająca znajomość jest wymagana w przypadku przewoźników zamierzających zaangażować się jedynie w transport krajowy**1. Prawo**

Podstawy prawa cywilnego i handlowego, legislacja socjalna i podatkowa, której znajomość jest konieczna dla wykonywania zawodu, szczególnie:

- umowy ogólne,
- kontrakty transportowe, w szczególności odpowiedzialność przewoźnika (charakter i ograniczenia),
- spółki handlowe,
- księgi rachunkowe,
- prawo pracy i ubezpieczeń społecznych,
- system podatkowy.

2. Zarządzanie handlowe i finansowe przedsiębiorstwem

- metody opłat i finansowania,
- obliczenie kosztów własnych,
- system cen i warunki przewozu,
- księgowość handlowa,
- ubezpieczenia,
- faktury,
- agenci transportowi.

3. Dostęp do rynku

- przepisy dotyczące podejmowania i wykonywania zawodu,
- system czarterowania,
- dokumenty transportowe.

4. Standardy techniczne i techniczne aspekty działalności

- parametry techniczne statków,
- wybór statków,
- rejestracja,
- terminy postoju w porcie i przestoje.

5. Bezpieczeństwo

- przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne dotyczące transportu na drogach wodnych,
- zapobieganie wypadkom i środki podejmowane w razie wypadku.

B. Zagadnienia, których znajomość jest wymagana w przypadku przewoźników zamierzających zaangażować się w transport międzynarodowy

- zagadnienia wymienione w części A,
- przepisy stosowane do transportu drogą wodną pomiędzy Państwami Członkowskimi oraz Wspólnotą i krajami nieczłonkowskimi wywodzące się z prawa krajowego, standardów Wspólnoty, konwencji i umów międzynarodowych, szczególnie odnośnie do czarterowania i cen oraz warunków przewozu,
- praktyka i formalności celne,
- główne przepisy ruchu drogowego w Państwach Członkowskich.